

Text > **FERRIOL CASADEMUNT RIERA** va néixer a Barcelona l'any 1977. Va cursar estudis de sociologia i l'any 2000 va fixar la seva residència a la ciutat de Girona. Actualment treballa en el sector de la biomassa i de les energies renovables.

Que Neptú s'apiadi de mi

El blau carnós anuncia tempesta. Esgarrifança, suor freda i pèls de garoina. De garoina punxant i irritant, com tu, mala pècora! Quaranta-un graus, cinquanta-nou minuts i divuit segons nord, i dos graus, quaranta-nou minuts i quaranta-quatre segons est. Pujada de la Torrassa, el sol s'esmuny entre un cel rogent que crema Sant Fèlix, i un vent humit em bufeteja la cara d'incrèdul. Prego a Neptú que s'apiadi de mi. Només demano una nit serena. He aconseguit uns quinze grams de mercuri de vells termòmetres que he trobat per casa i d'altres comprats per Wallapop; de ferro, en vaig sobrat; tinc un tros de biga mig rovellada d'aquelles amb forma d'hac, i de liti tinc les meves pastilles de sempre. Ferro, liti i mercuri, tot el que necessito per al meu llarg viatge. Tenen les meves coordenades, els espero al jardí, embolicat amb paper de plata per evitar la radiació. Amb el temps ja m'hi acostumaré, diuen, però m'he de protegir; protecció, sempre protecció. Tota la vida entre cotons, però a mi m'agrada la coïssor de l'aigua oxigenada, l'amargor de la sang i la salabror dels llagrimalls. Ho entens, mamà? Ja m'espia des del balcó.

Nit d'ànimes mortes i cel d'atzabeja. Silenci rotund, fosc i orgull que l'escola privada hagi servit per fer més bonics els diàlegs interns i les palles mentals. El vent ha deixat de bufar, però no es veu ni una sola estrella. Ni Sírius, ni Canopus, ni Alfa de la constel·lació del Centaure. Segons els meus càlculs, haurien d'aparèixer per Orió, però de moment no es veu res de res. Els crits d'histèrica em pertorben.

—Que no, mamà, que avui no soparé. Ja t'he dit mil vegades que avui és el gran dia. Sí, avui venen a buscar-me. Deixa'm estar, t'ho suplico!

Els americans sí que en saben! Quan vaig descobrir aquesta empresa de Louisiana, vaig saber que aconseguiria l'objectiu. A través de la web *att.com* i amb codi Morse, he pogut establir contacte amb Ells. Lluny han quedat aquells primers intents de comunicació. Buscava la complicitat dels altres, però quan els posava l'auricular del telèfon a l'orella em miraven malament. Voltava per la Rambla, Santa Clara, el carrer Nou o el pont Eiffel. Ningú em va entendre, i ara els passaré la mà per la cara.

Una llàgrima jacobina m'acaba de caure al front. I una altra. I una altra. Grosses com cireres, com prunes, com taronges. El cel no té compassió de mi. Deu ser mitjanit. Dia D, hora H i uns minuts més. Em pregunto per què. Quatre mesos sense ploure i just avui la universalitat de tots els diluvis sobre meu. No em deuen veure. Aixecaré la biga de ferro per fer-me més visible. Què més podria sortir malament? L'aguanto sobre el meu cap, un regalim d'òxid m'ha entrat a l'ull, i l'embolcall de paper de plata que em cobreix el cos comença a esquinçar-se. I de sobte, la llum absoluta s'apodera de mi, juntament amb quinze mil volts i el soroll eixordador del tro. Encara estic conscient. Júpter s'ha apiadat de mi. Sort que portava protecció d'alumini i tinc l'antídot a la butxaca. Atordit, agafo el flascó on guardo el mercuri i me l'empasso. Què més pot sortir malament?

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.